

Weerzien met **SANDRA DE NEEF**

ROTTERDAM• Sandra de Neef uit Blijdorp was een echt kind van Ahoy. Dertig jaar geleden boekte ze in het Rotterdamse sportpaleis haar grootste succes, ze werd voor zesduizend toeschouwers omniumkampioen van Nederland. Een nationale titel die haar nog altijd in positieve zin achtervolgt: ze staat in de boeken!

„Met mij wilden ze niet graag naar de meet rijden,” zegt Sandra de Neef over haar sprintkwaliteiten. FOTO JOHN DE PATER

HANS VAN HOUDT

Het gebeurde in een tijd, dat het Rotterdamse sportpaleis vooral werd gebruikt voor wie het was gemaakt: de sporters. Er werd volleybal, gebasketbal, gebokst en ook ijshockey en minivoetbal trok volle zalen. Het leeuwenaandeel was echter voor de wielrenners. Naast de zesdaagsen konden ook de overige coureurs hier hun sport beoefenen. Zij trinden er op het Siberische hout, maar populair was vooral de wedstrijdcyclus ‘Ahoy op Zondag’. Dit was tevens de ideale groeibodem voor veel sporters uit de regio.

De Neef, 52 jaar en beeldend kunstenaar, is in het Rotterdamse sportpaleis zelf ook wielervan geworden. Net van school af wilde ze gaan sporten, welke sport wist ze nog niet. Bij het vrouwenvoetbal was ze al eens gaan kijken, atletiek vond ze wel leuk, maar echt verkocht was ze na bezoek aan een afleveringen van ‘Ahoy op Zondag’. „Geweldig was dat,” herinnert zij zich nog. „Wat een goede sfeer, heel enthousiast publiek, dat fel meeleefde.

Wat mij vooral trok waren die meiden in de baan. De zussen Keetie en Bella Hage, Mieke Havik, Connie Meijer, Petra de Bruin, die reden daar om het hardst. Ik was direct verkocht. De volgende dag ben ik me gaan aanmelden bij wielclub Ahoy’.”

„Daar kwam ik een familielid tegen, ome Ton Okhuijzen, die beheerde de racefietsen bij de club,” gaat ze verder. „Met verkregen materiaal knapte hij racefietsen op, die gehuurd konden worden. Voor mij had hij ook een knap karretje staan en daarmee ging ik koersen, eerst op de weg. Maar dat viel nog niet mee. Ik had geen enkele ervaring, doodeng was het. Maar toch kreeg ik het snel onder de knie. Ook omdat ik me had voorgenomen

niet alleen maar meerrijder te zijn. Ik wilde voorop rijden, als laatste finishen is zo demotiverend. Eigenlijk heb ik toen mijn leven aan het wielrennen aangepast. Ik trainde tweemaal per dag en hield rekening met alles wat ik deed. ‘Of je doet het goed, of je doet het niet’, is mijn leus geweest.”

Die aanpak wiep al snel vruchten af. In het tweede seizoen kon ze al aardig bijblijven, wat op zich al een hele prestatie was met wereldkampioenen

als Keetie Hage en Petra de Bruin. „Ik was aardig rap,” geeft Sandra de Neef als oorzaak aan dat ze al snel in de gaten werd gehouden door de gevestigde orde.

„Met mij wilden ze niet graag naar de meet rijden. Ach, het was een gezonde concurrentie, een gezellige groep van zestig meiden, die elkaar een of twee keer per week bij de koers ontmoette. Voor de start stonden we met elkaar te praten, in de wedstrijd ging het er best wel hard aan toe. Als het moest werd je de kant ingereden.”

Vanwege de snelle sprint zocht Sandra de Neef ook haar geluk op de baan en na drie jaar op de racefiets won ze haar eerste nationale titel. Op de baan van Galgenwaard, het oude stadion van FC Utrecht, versloeg ze in de finale die over twee manches ging Truus van der Plaat. „Vooraf had ik het boek van Joris van den Bergh gelezen over de sprinter PietMoeskops. Vooral de psychologische aanpak daarvan interesseerde me. Ook ik beloerde mijn tegenstander. Truus was een krachtsprintster, reed op een zware versnelling. Ik heb haar tot tweemaal toe lang opgehouden

om er een korte sprint van te maken, ik was veel explosiever. Allebei de ritten ging ze er met boter en suiker in.”

DEMOOISTE

Twee titels zou Sandra de Neef nog veroveren, de tweede was in haar ‘eigen’ Ahoy. „Dat was de mooiste,” geeft de Rotterdamse zelf aan. „Het gebeurde tijdens een opname van NCRV-minivoetbal. Altijd volle bak. Het was een omnium, eerst een puntenkoers en klassemmentswedstrijd.

Die gingen goed. Toen een tijdrif over 500 meter, als enige reed ik die onder de 40 seconden. Daarna was er de finale, een achtervolging tegen de nummer twee, Petra de Bruin. Voor de koers ging ik eens zitten rekenen en kwam tot de conclusie dat ik al kampioen was, zelf als ik zou verliezen van Petra. Dat gebeurde ook, maar ik was kampioen, geweldig was dat.”

Eindelijk een meid die sprint als een kerel’

ROTTERDAM• Ook op de weg kon Sandra de Neef aardig uit de voeten. Ze won criteriums, was tweede in het Zeeuwse 's-Gravenpolder en derde in de Batavus Lenterace in Heerenveen. Haar overwinning in het Brabantse Handel staat haar nog helder voor de geest. „Het was een week na een nationaal kampioenschap,” vertelt ze. „Daar zat ik mee in een ontsnapping. Bleek dat mijn remblokjes achterstevoren waren gemonteerd. Kon ik niet meer remmen. Ik had daar zo de pest over in dat ik in Handel niet was te houden. We waren weg met een kopgroep van zeven, en ik klopte ze allemaal in de eindsprint. Ze noemde mij wel eens een plakker, maar dat was niet terecht. Ik vond het geweldig om hard op kop te rijden, het liefst nog op de Belgische kasseien. Dan keek ik na verloop van tijd eens om, kijken wie er nog bij zaten. Heerlijk om te zien als er een aantal af waren.”

‘Onterecht de naam van een plakker’

ROTTERDAM• De deelnames van Sandra de Neef aan wereldkampioenschappen op de baan waren niet echt succesvol. Driemaal was ze deelnemer. De eerste maal in 1980 in het Franse Besançon. Het was op een mooi grote piste. „Ik moest in de eerste manche tegen een Chinese,” weet ze nog. „Bij de start keek ik haar eens aan en zag angst in haar ogen. ‘Die is voor mij’, ging er door mij heen. Ik heb haar hoog in de baan gehouden, zowat tegen de balustrade aan. Ze raakte in paniek en begon te kermen. Riep dat ik tegen haar aan was gereden wat echt niet waar was. Werd ik gediskwalificeerd.”

„Jan Derksen, de oud-sprinter die toen baancoach was is nog gaan protesteren,” vertelt ze verder. „Eindelijk heb ik een meid, die sprint als een kerel’, zei hij. Het protest had geen zin. De jaren er na deed ik nog mee in Brno en Zürich, maar helaas reed ik geen goede uitslagen.”